

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.669 van 27 april 2004
in de zaak A. 68.578/VII-13.874.**

In zake : 1. Ivo STORMS,
 2. Joseph-Louis VERSCHOREN,
 3. Marguerite VAN HAUTE,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat B. DELTOUR,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Keizerslaan 3

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
VLAAMS-BRABANT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Dansaertstraat 92.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ivo STORMS, Joseph-Louis VERSCHOREN en Marguerite VAN HAUTE op 17 april 1996 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 15 februari 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij de beroepen aangetekend tegen het besluit van 11 september 1995 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haacht, houdende het verlenen aan de n.v. MAFRANS van een milieuvergunning om te Haacht, Grote Baan 276, een helio- en flexodrukkerij uit te baten, worden verworpen en het beroepen besluit bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 63.008 van 7 november 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gelet op het arrest nr. 97.237 van 28 juni 2001 waarbij het eerste middel niet gegrond wordt bevonden, de debatten worden heropend en het door de

Auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt belast met het aanvullend onderzoek van de zaak;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 11 maart 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. VAN HAEVERMAET die, loco Advocaat B. DELTOUR verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat K. LARDENOIT die, loco Advocaat K. VAN ALSENOY verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegrondheid van het beroep

1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als tweede middel aanvoeren wat volgt :

"Tweede middel, genomen uit de schending van artikel 2 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en van artikel 7.2.0. van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen,

doordat met de aangevochten akte een milieuvergunning wordt verleend in een industriegebied waarbinnen enkel aan de westzijde in een bufferzone is voorzien,

terwijl een industriegebied een bufferzone moet bevatten en, indien het industriegebied langs alle zijden omgeven is door een woongebied, die bufferzone zich langs alle zijden van het industriegebied moet situeren.

Toelichting :

Zelfs al zou er geen bufferzone, in de zin van artikel 14.4.5. van het K.B. van 28 december 1972, zijn vereist -quod non- dient de ontoereikende aanwezigheid van afzonderingsmaatregelen te worden aangeklaagd.

Overeenkomstig artikel 7.2.0. van het K.B. van 28 december 1972 bevat een industriegebied een bufferzone.

Deze bufferzone vormt geen afzonderlijk bestemmingsgebied maar situeert zich binnen het industriegebied zelf. De breedte en aanleg ervan dienen bepaald te worden bij de goedkeuring van een gemeentelijk plan van aanleg of bij het verlenen van vergunningen die voor de randpercelen van het industriegebied worden verleend (R.v.St., Vermeulen, nr. 20.183, 12 maart 1980; v.z.w. Beter Leefmilieu Tessenderlo en Pals, voormeld; De Crem, nr. 31.747, 12 januari 1989; De Rouck, nr. 32.024, 16 februari 1989; v.z.w. Comité de Quartier des Fonds de Bièrges en Jadoul, nr. 32.102, 24 februari 1989; Geofroid, nr. 32.347, 12 april 1989; Dermagne, nr. 41.217, 27 november 1992; Noordvlees van Gool n.v., nr. 50.155, 10 november 1994).

Normalerwijze zal de breedte en aanleg van de bufferzone bepaald worden in de bouwvergunningsbeslissingen.

Dit neemt niet weg dat, ook bij het verlenen van milieuvergunningen, de overheid ertoe gehouden is de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan na te leven en, zo er in de bouwvergunningen geen of onvoldoende maatregelen inzake de bufferzone zijn opgelegd, of zo er geen bouwvergunningen zijn verleend voor de betrokken hoekpercelen, in de milieuvergunningsbeslissing afzonderingsmaatregelen vast te stellen (Zie : R.v.St., v.z.w. Comité de Quartier des Fonds de Bièrges en Jadoul, voormeld).

Ten deze voorziet de bouwvergunning d.d. 18 december 1995 enkel in een groenaanplanting van 4 meter breedte aan de westzijde van het industriegebied. Aan de noord-, oost- en zuidkant ontbreekt iedere bufferzone.

Deze bouwvergunning betrof trouwens slechts de uitbreiding van de fabriekshal, aan de westzijde van de bestaande gebouwen, zodat het logisch overkomt dat in deze vergunning enkel langs die zijde buffermaatregelen werden opgelegd. De bouwvergunning behandelde immers niet de gehele stedenbouwkundige impact van de bedrijfspanden, maar slechts de (beperkte) westelijke uitbreiding.

Het spreekt voor zich dat, waar een bufferzone in de randpercelen van een industriegebied moet worden ingeplant, in het betrokken industriegebied langs alle zijden een bufferzone is vereist. Daar anders over oordelen zou tot een discriminerende toepassing van artikel 7.2.0. leiden. De burens, die langs een andere zijde van het industriegebied wonen, zouden ongelijk worden beschermd ten overstaan van de bewoners aan de westzijde.

Vermits in de bouwvergunning enkel specificaties voor de westzijde werden gegeven, en vermits er geen bouwvergunningen bestaan die betrekking hebben op de overige zijden, hoorden de afzonderingsmaatregelen voor deze andere zijden in de aangevochten akte te worden bepaald.

Het feit dat er, door de inplanting van de bestaande gebouwen aan de oostzijde tot tegen de perceelgrenzen, geen ruimte is voor een bufferzone, kan daarbij niet als een wettig tegenargument worden ingeroepen (Cfr. R.v.St., v.z.w. Comité de Quartier des Fonds de Bièrges en Jadoul, voormeld).

In de aangevochten akte ontbreekt iedere bepaling terzake.

Het tweede middel is dan ook gegrond";

1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord, onder verwijzing naar 's Raads arrest nr. 50.155, n.v. NOORDVLEES-VAN GOOL van 10 november 1994, stelt dat het motief inzake de ontstentenis van een bufferzone zoals bedoeld in artikel 7 van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972, niet kan aangewend worden om een milieuvergunning te weigeren;

1.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partijen repliceren dat in het arrest nr. 32.103, v.z.w. COMITÉ DE QUARTIER DES FONDS DE BIERGES en JADOUL, van 24 februari 1989, een exploitatievergunning werd vernietigd omwille van de ontstentenis van een in het industriegebied gelegen bufferzone; dat zij betogen dat het feit dat de bufferzone een in hoofdzaak esthetische en stedenbouwkundige functie heeft, er de overheid niet van ontheft om buffermaatregelen op te leggen in de milieuvergunning, wanneer dergelijke maatregelen ontbreken in de voorhanden zijnde bouwvergunningen of aanlegplannen;

1.4. Overwegende dat artikel 7.2.0. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen onder meer bepaalt wat volgt :

"De industriegebieden :

Deze zijn bestemd voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven. Ze omvatten een bufferzone (...)"

dat de bufferzone waarvan sprake is in evengenoemd artikel bedoeld is als een binnen de grenzen van het industriegebied te situeren strook met een hoofdzakelijk esthetische en stedenbouwkundige functie, waarvan de breedte en ook de aanleg bepaald dient te worden in de bouwvergunning verleend voor de randpercelen of desgevallend naar aanleiding van de goedkeuring van het verkavelingsplan of van de vaststelling van het aanlegplan van het gebied; dat de ontstentenis van een bufferzone als bedoeld in artikel 7.2.0 niet rechtsgeldig had kunnen worden gehanteerd om een milieuvergunning te weigeren; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als derde middel aanvoeren wat volgt :

"Derde middel, genomen uit de schending van artikel 20 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, van artikel 50, 3° van het Vlarem I, van de artikelen 4.4.2.2. en 4.4.2.3. van het Vlarem II, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht en uit de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag,

doordat het bezwaar van de derde verzoekende partij inzake de geurhinder en luchtverontreiniging in het algemeen, en dat er nergens sprake is van luchtfilters in het bijzonder, wordt verworpen op grond van de overweging dat 'geurhinder op de nieuwe vestigingsplaats wordt voorkomen door de afvoer van de geoxydeerde solventen te verzekeren door een schoorsteen die minstens 1 meter boven de nok van de hoogste gebouwen uitsteekt' en dat 'de solventdampen die bij het drukken vrijkomen worden gecentraliseerd, afgezogen en regeneratief geoxydeerd met katalysator; dat om de hinder voor de omgeving nog verder te voorkomen de schouw minstens 1 meter boven de nok van de hoogste gebouwen moet uitsteken', maar in de vergunningsvoorwaarden nergens het gebruik van een luchtfilter wordt opgelegd en enkel een bijzondere voorwaarde inzake de afvoer van de geoxydeerde solventen door een schoorsteen die minstens 1 meter boven de nok van de hoogste gebouwen uitsteekt wordt bepaald, zonder onderzoek of deze hoogte volstaat,

terwijl iedere individuele administratieve akte in de tekst zelf de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die eraan ten grondslag liggen en de beslissing afdoende verantwoorden en deze overwegingen moeten steun vinden in het administratief dossier (schending van de Motiveringswet en de materiële motiveringsverplichting),

en terwijl de aangevochten akte een gemotiveerde beslissing over de bezwaren van de beroepsindieners moet bevatten, die consistent moet zijn en steunen op juiste feiten die in rechte en in redelijkheid tot het genomen besluit moeten kunnen leiden (schending van artikel 50, 3° Vlarem I, de Motiveringswet en de materiële motiveringsverplichting en afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag),

en terwijl de overheid, bij het verlenen van een milieuvergunning voor een inrichting waarvan erkend wordt dat ze luchtverontreiniging kan veroorzaken, met de nodige zorgvuldigheid moet onderzoeken welke vergunningsvoorwaarden aan die hinder moeten kunnen verhelpen en ertoe gehouden is die voorwaarden op te leggen die het gevaar voor de mens en het leefmilieu tot een aanvaardbaar niveau terugdringt (schending van artikel 20 Milieuvergunning-decreet en van de zorgvuldigheidsplicht),

en terwijl, wanneer afvalgassen via een schoorsteen worden geloosd, deze voldoende hoog moet zijn voor een voldoende spreiding van de geloosde stoffen, zodat deze hoogte op zorgvuldige wijze dient berekend te worden volgens het schoorsteenhoogte- en verspreidingsberekeningssysteem van het Vlarem II of volgens een andere gelijkwaardige code van goede praktijk (schending van de artikelen 4.4.2.2. en 4.4.2.3. Vlarem II en van het zorgvuldigheidsbeginsel)";

dat de verzoekende partijen in de toelichting bij het middel betogen dat in de beroepschriften gewezen werd op het risico van luchtverontreiniging en geurhinder, dat de derde verzoekende partij in haar beroepschrift in het bijzonder er op wees dat nergens was opgelegd dat de solventen slechts via een luchtfilter zouden mogen worden geloosd, dat ook in de bestreden beslissing het gebruik van een luchtfilter niet wordt opgelegd, niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing doet uitschijnen dat de verwerende partij ervan uitging dat de solventdampen eerst

via een luchtfilter met katalysator dienen geleid te worden alvorens ze worden geloosd, dat de motivering inzake de luchtverontreiniging dan ook niet consistent is, maar tegenstrijdig of toch minstens dubbelzinnig, dat de overheid ervan diende uit te gaan dat de exploitant geen luchtfilter zou gebruiken, zelfs al zou deze het tegendeel hebben verklaard, dat immers een vrijblijvende verklaring geen enkele zekerheid biedt, en dat bovendien een luchtfilter erg kostelijk is, dat de motivering van de bestreden beslissing evenzeer onjuist is in de mate dat wordt aangenomen dat het lozen via een schoorsteen van zekere hoogte aan de geurhinder zou kunnen verhelpen en dat zulke filtering de luchtverontreiniging en de geurhinder voldoende kan inperken, dat er immers wordt gedrukt op minder absorberende materialen, zodat meer afvalgassen ontstaan, dat ook de gebruikte solventen dampen veroorzaken, dat beide dampbronnen zowel geurhinder als luchtverontreiniging teweegbrengen, dat volgens een verklaring van Prof. BAEYENS er geen twijfel over bestaat dat de gebruikte solventen gezondheidsrisico's meebrengen en geringe concentraties zelfs een toxisch effect hebben, dat, voorts, de geneeskundige inspectie Medi Leuven binnen het bedrijf een concentratie van propyleenglycol-solventen vaststelde die boven alle aanvaardbare normen ligt, dat bovendien Prof. BAEYENS verklaart dat het bereiken van de vereiste grenswaarden zelfs door katalytische naverbranding ernstig in twijfel kan worden gesteld, dat de verwerende partij naliet met de vereiste zorgvuldigheid te onderzoeken welke voorwaarden kunnen verhelpen aan de luchtverontreiniging en de geurhinder, en met de nodige precisie deze voorwaarden ook op te leggen, dat alleen reeds het feit dat het minimaal dubbelzinnig is of nu al of niet een naverbranding met katalysator werd opgelegd, aantoonde dat onzorgvuldig werd tewerk gegaan, dat de zorgvuldigheid gebod tevens na te gaan of er geen andere en betere reductietechnieken aangewezen waren, dat zo al katalytische naverbranding werd opgelegd, er dienaangaande te weinig specificaties werden gegeven, dat ook geen periodieke metingen werden opgelegd, dat de vergunningsvoorwaarden onzorgvuldig werden bepaald, vermits zowel het ARAB als het oude Vlarem II werden gebruikt, dat de hoogte van de schoorsteen onzorgvuldig werd vastgesteld, dat kan worden verwezen naar de artikelen 4.4.2.2, § 1 en 4.4.2.3 van Vlarem II, alsook naar de bijlage 4.4.1 van Vlarem II, dat de zorgvuldigheidsplicht vereiste dat de verwerende partij bij het bepalen van de minimumhoogte van de schoorsteen dit Vlarem II -of een gelijkwaardig berekeningssysteem- gebruikte, dat te dezen de hoogte evenwel werd vastgesteld zonder achterhaalbare methode, dat één en ander des te onzorgvuldiger is nu de gebouwen zich in een vochtig gebied bevinden;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord als volgt repliceert :

"Onder dit derde middel worden de bestreden beslissing en de maatregelen inzake geurhinder en luchtverontreiniging in het algemeen bekritiseerd.

Dit, terwijl de bestreden beslissing inderdaad duidelijk aangeeft dat de bestendige deputatie van oordeel was dat, wanneer de door het college van Haacht opgelegde vergunningsvoorwaarden worden nageleefd, de uitbating zonder overmatige hinder voor de omgeving kan geschieden.

De cursief geciteerde argumenten door verzoekende partijen komen nogal verwarrend over, nu het eerste gedeelte gaat over de evaluatie van de aanspraken in de beroepschriften onder punt 5 en 12 (de bestreden beslissing blz.3), en het tweede gedeelte een onderdeel is van de uitvoerige argumentatie en evaluatie op blz. 5 en 6 van de bestreden beslissing (waarvan enkel de 3^e alinea van blz.6 geciteerd wordt).

Bovendien is het duidelijk - los van het feit dat de beoordelingsbevoegdheid terzake aan de vergunningverlenende overheid toekomt, en de Raad van State enkel dient te onderzoeken of de overheid haar beoordelingsbevoegdheid correct heeft uitgevoerd - dat ook hier verzoekende partijen allerlei zaken door elkaar halen, en er trouwens ook niet relevante opmerkingen gemaakt worden. Enkele voorbeelden :

a. Verzoekende partijen menen een tegenstrijdigheid te moeten ontdekken in het feit dat 'afgezogen en regeneratief geoxydeerd met katalysator wordt', terwijl nergens het gebruik van een luchtfilter wordt opgelegd, daar waar verzoekende partijen menen dat dit de beste techniek is.

Terzake moet gewezen worden naar het zuiveringssysteem zoals door de exploitant toegepast zal worden (zie bijlage 11 van de aanvraag), en naar het feit dat zowel het nieuwe als het oude Vlarem II het batprincipe (best available technology) huldigen en de overheid zelf geen techniek als de beste naar voor mag schuiven.

De exploitant moet de opgelegde voorwaarden naleven, en hoe hij hiertoe komt, is inderdaad zijn zaak.

Verzoekende partijen hebben het dossier verkeerd gelezen, wanneer zij menen dat dit moet gebeuren met een luchtfilter met katalysator, daar waar er sprake is van een regeneratieve oxydatie met katalysator, waar het ene een fysische scheidingsmethode is, en het andere een scheikundige techniek.

Ook andere begrippen worden door elkaar gehaald : verbranding met een katalysator is inderdaad evenmin van toepassing.

b. Verder is er sprake van de problemen betreffende de schoorsteen en wordt er kritiek geleverd op de omschrijving van de hoogte, terwijl dit terzake reeds in de beslissing door het college werd opgelegd .

Vermits deze beslissing bevestigd werd voor de Bestendige Deputatie blijft ze uiteraard opgelegd.

De bestreden beslissing voorziet enkel dat er een minimum hoogte van 1 m dient voorzien te worden, en kan dus evengoed 2 of 3 m zijn.

Verzoekende partijen geven op blz.12 een opsomming van de bepalingen van A.R.A.B. over de hoogte van de schouwen, die correct, maar niet relevant zijn, nu ze inderdaad ook voorzien waren in de voormelde voorwaarden (art. 5 § 3).

Het artikel dat verzoekende partijen aanhalen uit Vlarem II bepaalt precies hetzelfde als de voorwaarden opgelegd door het college (Vlarem II heeft deze voorwaarden alleen anders gegroepeerd).

De bestendige deputatie trekt geenszins de deskundigheid van Prof. Dr.Ir. BAEYENS in twijfel, doch deze vermeldingen in het inleidend verzoekschrift

zijn evenmin terzake relevant, nu trouwens geenszins kan nagegaan worden of deze verklaringen wel betrekking hebben op de activiteiten van MAFRANS.

Ook de auditeur had in zijn verslag in de schorsingsprocedure laten gelden (zie verslag blz.33) dat het inderdaad niet vaststaat dat het rapport van professor BAEYENS op de NV MAFRANS betrekking heeft, terwijl de metingen van de geneeskundige inspectie Medio Leuven niet pertinent zijn, zoals terecht reeds opgemerkt werd door verwerende partij.

In hetzelfde auditorsverslag wordt er terecht van uitgegaan dat het derde middel niet ernstig lijkt, en dit na een uitvoerige analyse van de desbetreffende voorschriften en rechtsregels die (zie verslag blz. 29) door verzoekende partijen ten onrechte als geschonden worden geacht.

De argumentatie, aangehaald in het auditorsverslag, hierbij gevolgd door het arrest van 07.11.1996, stelde terecht vast dat de geluidshinder en de verkeershinder niet nader werden gespecificeerd, en alleen al om die reden niet in aanmerking kan genomen worden.

Wat de geluidshinder betreft worden door het bestreden besluit diverse bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd, en ook

- 'wat de geurhinder en de luchtverontreiniging betreft dient vastgesteld te worden dat diverse exploitatievoorwaarden zijn opgelegd, inzonderheid :
- de afvalgassen moeten opgevangen worden op de plaats waar ze zijn ontstaan
 - de solventen zullen geoxydeerd worden
 - de afvoer van de geoxydeerde solventen wordt verzekerd door de schoorsteen, die ten minste 1 m boven de nok van de hoogste gebouwen uitsteekt'.

Ook dit middel is derhalve ongegrond";

2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partijen nog stellen dat zij in hun verzoekschrift de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing aanvoerden nu de bezwaren werden verworpen op grond van het motief dat een luchtfilter met katalysator zou worden gebruikt, maar zulks niet als voorwaarde was opgelegd en dat niet werd opgeworpen dat de overheid ten onrechte voor het ene luchtzuiveringssysteem koos waar een ander beter zou zijn; dat zij herhalen dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd en onzorgvuldig uitgevaardigd, nu de vergunningsvoorwaarden inzake de luchtverontreiniging en de geurhinder niet met de nodige zorgvuldigheid waren vastgesteld en met de nodige precisie waren gespecificeerd; dat, voorts, zij betogen :

"De verzoekende partijen zijn nog steeds van oordeel dat aldus niet afdoende werd geantwoord op de bezwaren inzake geurhinder en luchtverontreiniging.

Er wordt weliswaar een oxydatie van solventen opgelegd, maar hoe die oxydatie precies moet worden bereikt is minstens niet duidelijk vastgelegd. Dat blijkt ook uit latere feiten, zoals :

- In een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die door het bedrijf voor Uw Raad werd ingediend (kenmerk G/A 70.881/VII-14.604), stelde de n.v. Mafrans bijv. dat de milieuvergunning niet oplegt dat de dampen, nevels en stofhoudende gassen centraal zouden moeten worden afgezogen.
- De luchtzuiveringsinstallatie, die als voorwaarde in de hier aangevochten akte zou zijn opgelegd, maakt het voorwerp uit van de aanvraag tot uitbreiding van

de milieuvergunning die het bedrijf eind 1996 indiende en die thans in beroep hangt voor de Vlaamse regering.

- Bij de beoordeling van de bouwvergunningsaanvraag voor de luchtzuiveringsinstallatie berekende de MER-deskundige 'lucht', Prof. Baeyens, de vereiste schouwhoogte aan de hand van uitstootgegevens van drie drukmachines op de oude locatie van het bedrijf, en kwam hij tot het oordeel dat een hoogte van 18 meter moet worden opgelegd, desgevallend te verlagen tot 12 meter, mits inbouw van een vernauwing.

De onzorgvuldigheid waarmee de gegrondheid van de bezwaren inzake geurhinder werden beoordeeld, en waarmee de exploitatievoorwaarden inzake geurhinder en luchtverontreiniging op hun doelmatigheid werden onderzocht en werden vastgesteld, kan niet ernstig betwist worden.

Er werd niets gespecificeerd over het te gebruiken systeem, de na te leven temperatuur bij verbranding, de vereiste verblijftijd, de te eerbiedigen grenswaarden, ... Enige meting of controle van de luchtzuiveringsinstallatie werd niet opgelegd. De verwerende partij had niet eens de technische gegevens omtrent de installatie die het bedrijf stelde te zullen gebruiken, en kon dan ook onmogelijk de doelmatigheid van deze installatie beoordelen.

Het derde middel is derhalve gegrond";

2.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog doet gelden dat het in casu aan de exploitant is om de beste techniek voor het zuiveren van de lucht waarvan de efficiëntie 99,5 % is, voor te stellen, dat zowel het oude als het nieuwe Vlarem II dit Best Available Technology (BAT)-principe huldigen, dat het evenwel niet aan de overheid is om zelf een techniek als de beste naar voor te schuiven, maar dat de exploitant zelf de opgelegde voorwaarden moet naleven, dat het de zaak van de exploitant is hoe hij dat zal doen en dat het dan ook niet aan de overheid is om een katalysator met specifieke kenmerken naar voor te schuiven;

2.5.1. Overwegende dat, voortgaande op bijlage 10 bij de milieuvergunningsaanvraag, volgende solventen worden gebruikt bij het drukprocédé : glycolether, ethylacetaat en ethylalcohol, en dat als drukinkten worden gebruikt : unimax, rosalu en NC vernis; dat bijlage 11 bij de milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft op onder meer de luchtemissies; dat daarin wordt gesteld wat volgt :

"LUCHT

De inkt met solventen drogen door verdampen. Dit verdampen gebeurt door toevoeging van warmte. De dampen worden in een centraal systeem opgevangen en gezuiverd door een regeneratieve oxidatie met katalysator. De efficiëntie ligt hoger dan 99,5 %";

dat de bijlage 12 bij de milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft op de voorziene maatregelen om de hinder en risico's ten gevolge van de exploitatie te beperken; dat in verband met "lucht" wordt gesteld :

"Solventdampen worden centraal afgezogen en regeneratief geoxideerd met katalysator";

2.5.2. Overwegende dat op 11 september 1995 de met het bestreden besluit bevestigde beslissing wordt genomen; dat in de aanhef van die beslissing wordt overwogen "dat de exploitant de nodige maatregelen voorziet om hinder door luchtverontreiniging afkomstig van drukwerken te voorkomen"; dat artikel 4 van evengenoemd besluit bepaalt dat de naleving van de vergunning afhankelijk is

"van de strikte naleving van volgende voorwaarden :

§1 Bijzondere voorwaarden : zie bijlage I gevoegd bij onderhavig besluit.

§2 Andere bijzondere voorwaarden : zie bijlage II gevoegd bij onderhavig besluit.

§3 ARAB titel III, hoofdstuk I (art. 575 - 634), zie bijlage III - gevoegd bij onderhavig besluit.

(...)

§6 De afvoer van geoxideerde solventen te verzekeren door een schoorsteen, die minstens 1 meter boven de nok van de hoogste gebouwen uitsteekt";

dat bij de bijzondere voorwaarden die in bijlage I bij de vergunning van 11 september zijn gevoegd onder meer wordt bepaald :

"Afdeling III - voorkoming en bestrijding van luchtverontreiniging

(...)

Art. 15. - Ontwerp installaties, opvang afvalgassen, emissienormen, schoorsteenhoogte

§ 1. De installaties dienen ontworpen, gebouwd en geëxploiteerd volgens een code van goede praktijk derwijze dat de van deze installaties afkomstige luchtverontreiniging maximaal wordt beperkt en zo mogelijk zelfs wordt voorkomen.

De installaties zullen daartoe worden uitgerust en geëxploiteerd met inrichtingen ter beperking van de emissies die met de best beschikbare schone technologieën die geen overmatige hoge kosten meebrengen overeenkomen. De emissie-beperkende maatregelen dienen te zijn gericht zowel op een vermindering van de massaconcentratie als ook van de massastromen of massaverhoudingen van de van de installatie uitgaande luchtverontreiniging. Daarbij moet inzonderheid rekening gehouden worden met :

1° maatregelen ter vermindering van de hoeveelheid afvalgas, zoals inkapselen van installatiedelen, doelgericht opvangen van stromen afvalgas, enz.;

2° maatregelen ter optimalisering van de gebruikte stoffen en energie;

3° maatregelen ter optimalisering van de handelingen voor opstarten en stilleggen en overige bijzondere bedrijfsomstandigheden.

§ 2. Onverminderd de bepalingen van § 1 dienen de afvalgassen op de plaats waar ze ontstaan opgevangen en, na de eventueel noodzakelijke zuivering, in de omgevingslucht geloosd derwijze dat de van toepassing zijnde emissie- en immissievoorschriften zijn nageleefd.

Wanneer de afvalgassen voor verdere verdunning in de atmosfeer via een schoorsteen of ander afvoerkanaal worden geloosd, dient deze schoorsteen of afvoerkanaal voldoende hoog te zijn met het oog op een vanuit milieu-oogpunt en voor de volksgezondheid voldoende spreiding van de geloosde stoffen.

§ 3. De afvalgassen dienen in elk geval via één of meer schoorstenen of andere geleide kanalen geloosd wanneer de totale emissies afkomstig van de inrichting voor één of meer van de volgende verontreinigende stoffen de hierna aangegeven emissiewaarde overschrijdt :

parameter	emissiewaarde in kg/uur
stikstofoxyden uitgedrukt in NO	40
zwaveldioxyde	60
zwevende deeltjes (stof)	15
lood	0,5
cadmium	0,01
thallium	0,01
chloor	20
chloorwaterstof en anorganische gasvormige chloorverbindingen (uitgedrukt in Cl)	20
fluorwaterstof en anorganische gasvormige fluorverbindingen (uitgedrukt in F)	1
koolmonoxyde	1.000

Onder voormelde emissiewaarde wordt verstaan de gemiddelde waarde per bedrijfsuur van de emissies over één kalenderweek onder de inzake luchtverontreiniging meest ongunstige bedrijfsomstandigheden";

dat artikel 16 van diezelfde afdeling een reeks emissiegrenswaarden oplegt; dat in dezelfde bijlage I ook normen worden opgelegd voor drukkerijen en fotografische industrieën; dat artikel 5 ervan luidt als volgt :

"Art. 5. - Opvang dampen, emissiegrenswaarden, rustverstorende werken

§ 1. In de in een eerste klasse ingedeelde inrichting moeten de dampen, uitwasemingen en stofhoudende afvalgassen op de plaats waar ze ontstaan worden opgezogen en naar een zuiveringsinstallatie geleid en dienen vervolgens in de atmosfeer geloosd langs een schoorsteen met een zodanige hoogte dat de omgeving niet gehinderd wordt en die tenminste 1 meter hoger is dan de nok van het dak van de woningen, bedrijfs- en andere gebouwen die gewoonlijk door mensen bezet zijn, gelegen in een straal van 50 meter rond de schoorsteen.

- De exploitant voorziet in de schoorstenen en/of lozingskanalen de nodige openingen met het oog op de uitvoering in alle veiligheid van controlemetingen.
- § 2. De hierna genoemde emissiegrenswaarden zijn van toepassing, uitgedrukt in mg/Nm³ en die betrekking hebben op de volgende omstandigheden : temperatuur 0° C, druk 101,3 kPa, droog gas, van toepassing op de in § 1 bedoelde afvalgassen. De luchthoeveelheden die naar een onderdeel van de installatie worden toegevoerd om het afvalgas te verdunnen of af te koelen, blijven bij de bepaling van de emissiewaarden buiten beschouwing.
- (...)
- § 3. De afvalgassen dienen op de plaats waar ze ontstaan opgevangen en, na de eventueel noodzakelijke zuivering ter naleving van de van toepassing zijnde emissie- en immissievoorschriften, in de omgevingslucht geloosd via een schoorsteen. Deze schoorsteen dient voldoende hoog te zijn met het oog op een vanuit milieu-oogpunt en voor de volksgezondheid voldoende spreiding van de geloosde stoffen. De minimumhoogte dient bepaald overeenkomstig het schoorsteenhoogteberekeningssysteem van de Duitse 'Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft' (TA-Luft) of een andere code van goede praktijk.
- § 4. De vloer, de werkplaatsen en de toestellen moeten regelmatig zorgvuldig met veel water grondig gereinigd worden. Het afvalwater afkomstig van deze reinigingen dient opgevangen en zo nodig afgevoerd naar een afvalwaterzuiveringsinstallatie.
- § 5. Rustversturende werkzaamheden zijn verboden op werkdagen tussen 19 uur en 7 uur";

dat in bijlage II bij het milieuvergunningsbesluit van 11 september 1995 nog "andere bijzondere voorwaarden" worden opgelegd, zoals artikel 4 dat luidt als volgt :

"De exploitant dient de hoogte van zijn schoorsteen minstens op 1 meter boven de nok van de hoogste gebouwen te voorzien teneinde luchtverontreiniging voor omwonenden te voorkomen";

dat met de bestreden beslissing van 15 februari 1996 de beslissing van 11 september 1995 van het college van burgemeester en schepenen wordt bevestigd, dus inclusief de opgelegde exploitatievoorwaarden; dat in het bestreden besluit wordt overwogen dat "de solventdampen die bij het drukken vrijkomen worden gecentraliseerd, afgezogen en regeneratief geoxydeerd met katalysator; dat om de hinder voor de omgeving nog verder te voorkomen de schouw minstens 1 meter boven de nok van de hoogste gebouwen moet uitsteken; dat deze bepaling als bijzondere voorwaarde is opgelegd door het College van Haacht";

2.5.3.1. Overwegende, wat de aangevoerde schending van de artikelen 4.4.2.2. en 4.4.2.3. van Vlarem II betreft, dat ten tijde van de bestreden beslissing deze bepalingen luiden als volgt :

"Evacuatie afvalgassen

Art. 4.4.2.2. § 1. Onverminderd de bepalingen van art. 4.4.2.1. dienen de afvalgassen op de plaats waar ze ontstaan opgevangen en, na de eventueel noodzakelijke zuivering, in de omgevingslucht geloosd derwijze dat de van toepassing zijnde emissie- en immissievoorschriften zijn nageleefd.

Wanneer de afvalgassen via een schoorsteen of ander afvoerkanaal worden geloosd, dient deze onverminderd de verplichtingen van art. 4.4.2.3. voldoende hoog te zijn met het oog op een vanuit milieu-oogpunt en voor de volksgezondheid voldoende spreiding van de geloosde stoffen.

§ 2. De afvalgassen dienen in elk geval via één of meer schoorstenen of andere geleide kanalen geloosd wanneer de totale emissies afkomstig van de inrichting voor één of meer van de volgende verontreinigende stoffen de hierna aangegeven emissiewaarde (onder emissiewaarde wordt hier verstaan : de gemiddelde waarde per bedrijfsuur van de emissies over één kalenderweek onder de inzake luchtverontreiniging meest ongunstige normale bedrijfsomstandigheden) overschrijdt :

<u>parameter</u>	<u>emissiewaarde in kg/uur</u>
stikstofoxyden (uitgedrukt in NO)	40
zwaveldioxyde	60
zwevende deeltjes (stof)	15
lood	0,5
cadmium	0,01
thallium	0,01
chloor	20
chloorwaterstof en anorganische gasvormige chloorverbindingen (uitgedrukt in C1)	20
fluorwaterstof en anorganische gasvormige fluorverbindingen (uitgedrukt in F)	1
koolmonoxyde	1.000".

"Minimumhoogte schoorstenen of geleide kanalen

Art. 4.4.2.3. § 1. Wanneer de emissies van verontreinigende stoffen meer bedragen dan de emissiewaarden vermeld in artikel 4.4.2.2., dient de minimumhoogte van de schoorsteen of geleid kanaal bepaald overeenkomstig het schoorsteenhoogte- en verspreidingsberekeningssysteem weergegeven in bijlage 4.4.1. bij dit besluit of volgens een andere gelijkwaardige code van goede praktijk aanvaard door de Afdeling Milieuvergunningen.

§ 2. In geval de werkelijke hoogte van de schoorsteen of geleid kanaal om stedenbouwkundige redenen, om redenen van ruimtelijke ordening of enige andere reden, lager is dan de minimumhoogte resulterend uit het in § 1 vermelde berekeningssysteem, worden de toelaatbare emissies van verontreinigende stoffen verder beperkt tot de grenswaarden die volgens het in het eerste lid vermelde berekeningssysteem geen aanleiding geven tot een overschrijding van de overeenkomstig dit reglement van toepassing zijnde milieukwaliteitsnormen voor de lucht";

2.5.3.2. Overwegende dat met de opgelegde exploitatievoorwaarden, vervat in bijlage I van de bevestigde beslissing (zie sub 1.2.5.2.) wordt tegemoet gekomen aan het bepaalde in artikel 4.4.2.2., § 1, eerste lid, van Vlarem II; dat het tweede lid van die bepaling geen minimumhoogte oplegt voor de schoorsteen in geval de afvalgassen via een schoorsteen worden geloosd; dat, voorts, noch het

eerste noch het tweede lid van artikel 4.4.2.2., § 1, opleggen dat in een luchtfilter moet worden voorzien;

2.5.3.3. Overwegende dat artikel 4.4.2.2., § 2, van Vlarem II voorschrijft dat de afvalgassen via schoorstenen of andere geleide kanalen moeten worden geloosd indien bepaalde emissiewaarden worden overschreden; dat artikel 4.4.2.3. van hetzelfde besluit slaat op de minimumhoogte van de schoorstenen en geleide kanalen en dat uit de eerste paragraaf blijkt dat de schoorsteen of het geleid kanaal een bepaalde minimumhoogte moet hebben "wanneer de emissies van verontreinigende stoffen meer bedragen dan de emissiewaarden vermeld in artikel 4.4.2.2."; dat de verzoekende partijen niet beweren, laat staan aantonen, dat de in artikel 4.4.2.2., § 2, bedoelde waarden zijn overschreden, zodat op grond van die artikelen 4.4.2.2. en 4.4.2.3. niet kan worden gesteld dat de drukkerij moet voorzien zijn van een schoorsteen en a fortiori dat deze schoorsteen een bepaalde hoogte zou moeten hebben; dat uiteraard dan ook niet kan worden geëist dat had moeten worden aangegeven op grond van welke berekeningswijze de schoorsteenhoogte bekomen werd;

2.5.3.4. Overwegende dat, gelet op wat voorafgaat, de grief gestoeld op de schending van de artikelen 4.4.2.2. en 4.4.2.3. van Vlarem II niet gegrond is;

2.5.4. Overwegende, wat betreft de aangevoerde schending van artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat voorwaarden van het ARAB en het oude vernietigde Vlarem II werden opgelegd, dat zoals uit de bespreking van het zesde middel zal blijken, de overheid gerechtigd is de normen van het ARAB en het oude Vlarem II als bijzondere exploitatievoorwaarden op te leggen; dat dienvolgens in dit opzicht de grief gestoeld op de schending van evengenoemde decreetsbepaling en beginsel niet gegrond is;

2.5.5.1. Overwegende, wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, dat die plicht niet inhoudt dat als zodanig een antwoord wordt gegeven op elk van de in beroep aangevoerde bezwaren; dat het volstaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing de motieven kan aantreffen die de beslissing verantwoorden en waaruit blijkt dat de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen;

1.2.5.5.2. Overwegende dat in het bestreden besluit wordt overwogen

"dat de solventdampen die bij het drukken vrijkomen worden gecentraliseerd, afgezogen en regeneratief geoxydeerd met katalysator; dat om de hinder voor de omgeving nog verder te voorkomen de schouw minstens 1 meter boven de nok van de hoogste gebouwen moet uitsteken; dat deze bepaling als bijzondere voorwaarde is opgelegd door het College van Haacht";

dat uit die motivering afdoende blijkt waarom de verwerende partij van oordeel was dat de geurhinder en luchtverontreiniging binnen aanvaardbare perken zullen blijven; dat daaruit eveneens op impliciete doch ondubbelzinnige wijze kan worden afgeleid waarom de verwerende partij een luchtfilter niet noodzakelijk achtte : er is met name in een andere methode voorzien om de emissies te beperken en bovendien wordt in een schouw voorzien; dat de verzoekende partijen in hun uiteenzetting er ten onrechte van uitgaan dat uit de motivering van het bestreden besluit zou kunnen worden afgeleid dat de verwerende partij van oordeel was dat een luchtfilter noodzakelijk was;

2.5.5.3. Overwegende dat de verwerende partij niet kan worden verweten niet expliciet te hebben aangegeven via welke berekening zij aan een schouwhoogte van één meter is gekomen, nu zoals sub 2.5.3.3. werd gewezen, het niet eens vaststaat dat er in casu een schouw diende te zijn; dat daarenboven de formele motiveringsplicht niet zover reikt dat in de aanhef van een vergunningsbesluit allerlei technische berekeningen in verband met opgelegde procédés worden opgenomen;

2.5.5.4. Overwegende dat het geen tegenspraak vormt om in de aanhef van het bestreden besluit te overwegen dat de solventdampen die bij het drukken vrijkomen worden gecentraliseerd, afgezogen en regeneratief geoxydeerd met een katalysator en om in het beschikkend gedeelte een oxidatie van de afvalgassen via een zuiveringsinstallatie te eisen, hetgeen logischerwijze inhoudt dat de exploitant een katalysator zal dienen te installeren, zoals hij in de bijlagen 11 en 12 bij zijn milieuvergunningsaanvraag had vooropgesteld;

2.5.5.5. Overwegende dat de verzoekende partijen nog een schending van de motiveringsplicht gronden op een rapport van Prof. BAEYENS en op metingen van de geneeskundige inspectie Medi Leuven; dat, evenwel, het geenszins vaststaat dat het rapport van Prof. BAEYENS betrekking heeft op de n.v. MAFRANS; dat de verzoekende partijen dat ook niet aantonen; dat in elk geval aan de n.v. MAFRANS een ganse reeks emissienormen werd opgelegd waaraan het bedrijf zich hoe dan ook dient te houden; dat, ten slotte, de metingen van de geneeskundige inspectie Medi

Leuven niet pertinent zijn, nu het gaat om metingen die binnen het bedrijf plaatsgrepen terwijl het in casu gaat om geurhinder en luchtverontreiniging buiten het bedrijf;

2.5.6. Overwegende, ten slotte, dat de verwerende partij evenmin de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden; dat zoals reeds gesteld in de bestreden milieuvergunning een ganse reeks voorwaarden ter voorkoming van luchtverontreiniging en geurhinder werden opgenomen; dat onder meer een reeks emissiegrenswaarden werd opgelegd en dat volgende bijzondere exploitatievoorwaarden moeten worden nageleefd :

- de installaties dienen ontworpen, gebouwd en geëxploiteerd te worden volgens een code van goede praktijk derwijze dat de van deze installaties afkomstige luchtverontreiniging maximaal wordt beperkt en zo mogelijk zelfs wordt voorkomen;
- de installaties zullen daartoe worden uitgerust en geëxploiteerd met inrichtingen ter beperking van de emissies die met de best beschikbare schone technologieën die geen overmatig hoge kosten meebrengen overeenkomen. De emissiebeperkende maatregelen dienen te zijn gericht zowel op een vermindering van de massaconcentratie als ook van de massastroom of massaverhoudingen van de van de installatie uitgaande luchtverontreiniging;
- de afvalgassen moeten opgevangen worden op de plaats waar ze zijn ontstaan;
- de afvalgassen moeten naar een zuiveringsinstallatie worden geleid;
- de solventen moeten geoxideerd worden;
- de afvoer van geoxideerde solventen wordt verzekerd door een schoorsteen die minstens 1 meter boven de nok van de hoogste gebouwen uitsteekt;
- de schoorsteen moet van een voldoende hoogte zijn, met het oog op een vanuit milieu-oogpunt en voor de volksgezondheid voldoende spreiding van de geloosde stoffen, en opdat de omgeving niet wordt gehinderd. De minimumhoogte van de schoorsteen dient bepaald overeenkomstig het schoorsteenhoogteberekeningssysteem van de Duitse TA-Luft of een andere code van goede praktijk;

dat, voorts, in het bestreden besluit wordt overwogen "dat de solventdampen die bij het drukken vrijkomen worden gecentraliseerd, afgezogen en regeneratief geoxydeerd met katalysator"; dat deze overweging slaat op de hinderbeperkende maatregel die de exploitant in zijn vergunningsaanvraag (bijlagen 11 en 12) expliciet had vooropgesteld; dat volgens die bijlagen de efficiëntie van de vooropgestelde regeneratieve oxidatie met een katalysator 99,5 % zou bedragen; dat

de exploitant gehouden is de maatregelen uit te voeren die hij in zijn milieuvergunningsaanvraag als maatregel heeft vooropgesteld; dat dienvolgens het niet expliciet opnemen als een bijzondere exploitatievoorwaarde om de solventdampen regeneratief te oxideren met een katalysator niet als een schending van de zorgvuldigheidsplicht te beschouwen is; dat de verwerende partij ook niet gehouden was de kenmerken van dergelijke katalysator voor te schrijven; dat de exploitant immers gehouden is de opgelegde emissienormen na te leven; dat in casu hij verplicht was desbetreffend een katalysator als luchtzuiveraar aan te wenden, waarmee de opgelegde normen kunnen worden bereikt; dat, ten slotte, de keuze die de verwerende partij heeft gemaakt om te kiezen voor een procédé waarbij de solventdampen worden gecentraliseerd, afgezogen en "regeneratief geoxideerd met katalysator" om vervolgens door een schouw te worden geblazen die één meter boven de nokhoogte van de hoogste gebouwen uitsteekt, dit boven een door de verzoekende partijen vooropgesteld procédé waarbij wordt gebruik gemaakt van een luchtfilter, niet als kennelijk onredelijk en onzorgvuldig voorkomt;

2.5.7. Overwegende dat het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting dat bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 19 juni 2001 de zaakvoerder van de verwerende partij werd veroordeeld wegens onder meer de niet-naleving van de vergunningsvoorwaarden daaraan geen afbreuk doet, aangezien de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing er mag op vertrouwen dat die exploitant de maatregelen die hij in zijn vergunningsaanvraag opgeeft ter voorkoming van de hinder, effectief zal uitvoeren;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord afstand doen van het vierde middel;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als vijfde middel aanvoeren wat volgt :

"Vijfde middel, genomen uit de schending van artikel 24, § 4 Vlarem I en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

doordat, ondanks het feit dat de beroepsindieners uitdrukkelijk verzochten gehoord te worden door de provinciale milieuvergunningscommissie, deze commissie hen, zonder redengeving, niet hoorde,

terwijl de provinciale milieuvergunningscommissie, overeenkomstig artikel 24, § 4 Vlarem I, ook andere partijen dan de aanvrager kan horen zodat, wanneer daartoe een verzoek wordt geformuleerd, deze commissie, behoudens een afdoende redengeving, verplicht is op het verzoek in te gaan";

dat zij doen gelden dat er geen achterhaalbare reden is waarom zij niet werden gehoord;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord betoogt dat de aanvrager van een vergunning moet worden gehoord als hij dit vraagt, en dat de andere partijen kunnen worden gehoord, maar dat er daartoe geen wettelijke verplichting bestaat;

4.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord betogen dat de Provinciale Milieuvergunningscommissie de redenen had moeten kenbaar maken waarom de verzoekende partijen niet werden gehoord;

4.4. Overwegende dat artikel 24, § 4, van het milieuvergunnings-decreet bepaalt wat volgt :

"Op zijn verzoek wordt de aanvrager van een milieuvergunning door de commissie gehoord. (...) De commissie kan ook andere partijen horen";

dat uit die bepaling blijkt dat het horen, door de commissie, van andere personen dan de aanvrager louter facultatief is, en het niet horen van de verzoekende partijen dan ook geen schending kan inhouden van artikel 24, § 4, van Vlarem I; dat, voorts, de formele motiveringswet van 29 juli 1991 geen verplichtingen oplegt aan deze commissie die geen bestuurshandelingen kan stellen in de zin van artikel 1 van deze wet; dat het vijfde middel niet gegrond is;

5.1. Overwegende dat de verzoekende partijen het zesde middel formuleren als volgt :

"Zesde middel, genomen uit de schending van het gezag van gewijsde des 's Raads arrest v.z.w. Koninklijk Verbond der Belgische Schuttersverenigingen, nr. 52.260 van 16 maart 1995, van artikel 20 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van de artikelen 1.2.2.1. en volgende en 7.3.0.1. van het B. Vl. Reg. van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne,

doordat met de aangevochten akte als 'bijzondere voorwaarden' algemene en sectorale vergunningsvoorwaarden worden opgelegd uit het A.R.A.B. en uit het B. Vl. Reg. van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen,

terwijl het voormelde B. Vl. Reg. van 7 januari 1992 door de Raad van State werd vernietigd,

en terwijl, met ingang van 1 augustus 1995, de algemene en sectorale voorwaarden van het B. Vl. Reg. van 1 juni 1995 van toepassing zijn en daarvan slechts individueel mag worden van afgeweken onder de voorwaarden van artikel 1.2.2.1. e.v. van dit besluit.

Toelichting :

Als 'bijzondere' voorwaarden legde de verwerende partij bepalingen op waarvan de tekst identiek is aan delen uit het A.R.A.B. en uit het oude Vlarem II.

Dit is een schending van 's Raads vernietigingsarrest v.z.w. Koninklijk Verbond der Belgische Schuttersverenigingen, nr. 52.260 van 16 maart 1995.

Overeenkomstig artikel 7.3.0.1. van het nieuwe Vlarem II is dit nieuwe besluit in werking getreden op 1 augustus 1995. Het zijn dan ook deze algemene en sectorale voorwaarden die dienden opgelegd te worden.

De 'bijzondere' voorwaarden uit het A.R.A.B. en het oude Vlarem II wijken op diverse punten af van het (nieuwe) Vlarem II en komen daardoor over als individuele afwijkingen op dit besluit. Zo'n afwijkingen kunnen slechts na schriftelijke aanvraag door de Vlaams(e) minister worden opgelegd (artikel 1.2.2.1. e.v. Vlarem II).

Ook het laatste middel is daardoor gegrond";

5.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat artikel 7.3.0.2, § 1, van Vlarem II bepaalt dat bijzondere voorwaarden, opgelegd in de individuele vergunning, kunnen behouden blijven, terwijl bovendien in artikel 3.2.1.1.2 van Vlarem II een overgangstermijn voorzien is voor vergunningsvoorwaarden die minder streng zouden zijn dan deze van Vlarem II, dat de inrichting alzo pas op 1 januari 1996 aan strengere voorwaarden dient te voldoen;

5.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partijen nog doen gelden dat de opgelegde vergunningsvoorwaarden niet steeds in overeenstemming zijn met de voorwaarden van Vlarem II;

5.4.1. Overwegende dat artikel 20, derde lid, van het milieuvergunnings-decreet bepaalt dat de vergunningverlenende overheid bij het verlenen van de vergunning bijzondere exploitatievoorwaarden kan opleggen met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu; dat die bepaling aan de vergunningverlenende overheden een zeer grote appreciatieruimte biedt inzake het opleggen van voorwaarden en als enige beperking geldt dat de voorwaarden moeten gericht zijn op de bescherming van mens en milieu; dat dan ook niet valt in te zien waarom die exploitatievoorwaarden niet zouden mogen overeenstemmen met de tekst van bepalingen die opgeheven of vernietigd zijn;

5.4.2. Overwegende, voorts, dat de verzoekende partijen nalaten in hun verzoekschrift te preciseren op welke punten de vergunningsvoorwaarden van het bestreden besluit dan wel afwijken van het nieuwe Vlarem II; dat zij, voor het eerst

in de memorie van wederantwoord en dus op onontvankelijke wijze, hun desbetreffende argumentatie bijbrengen; dat de grief onontvankelijk is;

5.4.3. Overwegende dat het zesde middel deels ongegrond, deels onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 297,48 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april tweeduizend en vier, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.